

ІНСТИТУТ ЛІТЕРАТУРИ
ІМ. Т. Г. ШЕВЧЕНКА
НАН УКРАЇНИ

УКРАЇНСЬКА ЛІТЕРАТУРА * КОЛЕКЦІЯ

М. ВІНГРАНОВСЬКИЙ

* * *

МОЯ МОЛИТВА

ПОЕЗІЇ, РОМАН

ХАРКІВ
«ФОЛІО»
2013

* * *

*Ходімте в сад. Я покажу вам сад,
Де на колінах яблуні спить вітер.
А згорблений чумацький небопад
Освітлює пахучі очі квітів.*

*Я покажу вам сливи на сучках,
Що настромились, падаючи мовчки.
Затисла груша в жовтих кулачках
Смачного сонця лагідні жовточки.*

*У полі спить зоря під колоском
І сонно слуха думу колоскову,
І сонна тиша сонним язиком
Шепоче саду сиву колискову.*

*То кажани. То кажанячий ряд
Заплутався у сонному волоссі ночі...
Ходімте в сад. Я покажу вам сад.
Його сумління покажу вам очі.*

1954

* * *

Серпень ліг під кушем смородини,
Шепотів: дозрівай, будь ласка,
Та вже вийшла на берег Кодими
З голубими зубами Настка.

І сміється Настуня басом
Між ромашками з лободи —
За смородиною і часом
Попід сонце йдуть поїзди.

Подалися тополі в тіні,
Прив'язалися до села...
Прителющать дощі осінні,
І — вже Насточка не мала!

І смородина не зачує,
Як під сонцем замруть поїзди,
Настка в полі, як дід, заночує
У хатиночці з лободи...

Хто там ліг під кушем смородини?
Хто шепоче: зажди, будь ласка...
У колиці німої Кодими
На хмарині гойдалась Настка.

* * *

Ви як стежка, кохана,
Ходить сон мій по вашій стежині.
З неба падають зорі в дзьоби журавлів.
На крило небокраю сіла хмара
в червоній хустині

І задумалась, тиха, над краєм землі.
Засинайте, спочиньте...

Вашій мрії я серцем заграю
В бузинову сопілку дитинства свого,
Бо у ваших долонях голос мій
потихеньку світає,
Тихоплинні слова колисають його.
Засинайте, спочиньте...

Спить у казці лиха бабаюка.
На газеті заснула біля мене хороша розлука,
Чебрецями і вишнями пахне вона...
На крилі небокраю хтось дмухнув
на червону хустину,
І з'явився мій вірш,
ніби хлопчик рудий з-поза тину,
І над ним у сопілці — бузинова весна...

* * *

Перепеленят перепелиці
Обняли тісніше у тривозі.
Покотився місяць по пшениці,
Покотився вітер на дорозі.

Вітер колоски смикнув за вуса,
Подививсь, понюхав,
Оглянувся,—

Хмара,
Наче піп, від небокраю
Зупинилась слізною на городах
І хрестом у золотих розводах
Перепеленят благословляє.

* * *

Димить стерня над синіми ярами,
Ряхтить між кленами рожева далина,
І, полином надихавшись сповна,
Встає зоря вечірня з полина.

Кого мені в розхристаному полі?
Тут серце переборює думки,

Тут дні мої зливаються в роки,
Тут уливаються вони у колоски...
Кого мені?

Кого мені, вишнева моя земле?
Чи, може, поля? Ось мої поля.
Чи роду-племені? Тут рід мій і сім'я,
І слово, й злагода... Собі ж не ворог я!
Кого мені?..

В душі моїй неспокій — день мій кожен,
Що ніч у ніч заснути він не може,
Передчуттями тьмяними тривоже,
Пришпорює неначебто коня...
Димить стерня...

* * *

Даленіє вечір в бабиному літі,
І попід тополі в полі край села
Гусеня хмарини плутається в житі,
Малинові пера губить із крила.

Губить воно, губить, — що робити має?
В небі наліталось досхочу.
В жовтім житі вітер пера позбирає,
А дівчата з жита хліба напечуть.

ВЕЧІРНЄ

Чорніє повітря... шляхи засиніли,
Гойднулися квіти пахучими снами,
Натомлені села вечеряти сіли
Під грушами, вишнями і небесами.

І, тихий туман пригорнувши до себе,
Вечеряє поле піснями з долин,
Над селами й полем вечеряє небо,
Вмокаючи в ріки хлібини хмарин.

І серце вечерея своїм сподіванням,
І думка-порадниця мріями свіжими,
Вечеряють очі просторами ніжними,
І губи вечеряють чистим мовчанням...

СОНЕТ

Зоря над містом піднімає весла.
Зоря чекає, доки тиша скресне,
Доки присплять дівчата свої весни,
Доти зоря над містом ні шелесне.

Зоря над містом зібрана і чемна,
Зоря над містом точна і знаменна,
Зоря над містом хлібом пахне темним —
Найкраще в світі пахне хліб печений.

Така зоря в своїм промінні чесна,
Така зоря із бід людських воскресла,
Така зоря не падає, як мрець!

Вона зіходить раз в тисячоліття,
Одна між зір не знає пустоцвіття,
Вона проходить між людських сердець.

1955

ЖОРЖИНА

Рвались бомби на видноколі,
Червоніла капуста грядка.
Між курганами в чорнім полі
Помирала дружина дядька.

Бігли армії, мчали роти,
Помирала дуби в гаю.
Дядько ніс на вогні Європи
Перебомблену юнь свою.

На стежині зосталась дружина,
А він далі на захід побіг,
Оглянувся — стоїть жоржина
На розгіллі нічних доріг.

Почорніли його надії —
Плакав в Яссах, в Берліні звав,
Принесли йому вітровії
Цвіт жоржини в настоях трав.

Дядьку! Дядьку! Назад нестримно!
Місяць з неба кида весло.
Здрастуй, здрастуй, моя жоржино,
І вербове моє село!

Сієм зерно із патронташа,
Б'ємо в крокву навіки цвях,
Закіптюжену юність нашу
Поховаємо в пшеницях!

Літо, літо... за літом збіглим
Червоніють горошком стежини.
Крепдешинове плаття жоржини
Заполохане вітром білим,